

De terugkeer viel niet mee uiteraard, na al het buitenzijn en ontmoetingen met de mensen in Afrika, was het voor Betsie in Esch maar een stille boel. Het moederhuis Sancta Monica werd verkocht en de zusters verhuisden naar het Regiohuis in de Prins Bernardstraat. Toen ook dit werd verlaten, verhuisde Betsie naar de gemeenschap in Klooster Terhaghe in Eindhoven. Hier heeft ze zo'n acht jaar gewoond, voordat ze met de overgebleven groep zusters in het Wereldhuis in Boxtel terecht kon. Vanwege snel verslechterende cognitieve problemen moest ze halverwege 2024 helaas opgenomen worden op de pg-afdeling van Huize De Beemden in St. Michielsgestel. Hier is ze na een val vlak voor de Kerst, begin dit jaar rustig overleden.

Zuster Betsie was een lieve, zachtmoedige en vrolijke zuster, die hield van mensen om zich heen. Als haar hoofd te vol raakte, kon ze het niet altijd meer volgen en kwam ze in een dip. Maar zingen en dansen vrolijkte haar op, net zoals het innige contact met haar familie. Bijna tot op het laatst, konden we de twinkeling in haar ogen waarnemen als ze je herkende. Lieve Betsie, we gaan je zeer missen. Rust in Vrede bij de Heer.

Dank voor uw medeleven en gebed.

www.wittezusters.nl

In dierbare herinnering aan

Zuster Betsie Rijkers

Elisabeth Aldegonda Petronella

☆ Eindhoven, 6 april 1934

Professie, 15 augustus 1959

† Sint-Michielsgestel, 6 januari 2025

*Lid van de Congregatie van Missiezusters
van Onze Lieve Vrouw van Afrika*

Betsie was, na vier zonen, de eerste dochter van het gezin Rijkers, een boerengezin uit Strijp in Eindhoven. Ze verhuisden vlak daarna naar een grotere boerderij naar Eeneind bij Nuenen. Er kwamen nog twee broers en een zusje bij. Het was een diepgelovig gezin. Van moederskant zaten er verschillende ooms en tantes bij de Witte Zusters en de Witte Paters.

Ook al wilde Betsie in eerste instantie geen kloosterzuster worden, toch raakte ze besmet met het missievirus en wilde ze naar Afrika om daar de mensen te helpen. Maar eerst moest ze nog werken op de boerderij, inmiddels in Stiphout, en in het huishouden. Ze volgde een 2-jarige naaicursus en ging op 23-jarige leeftijd naar het postulaat van de Witte Zusters in Maarn.

Ondanks de heimwee, deed ze haar Eerste Geloofte in 1959 in Esch. Haar nieuwe naam werd Aldegonda Maria. Na het internationale vormingsjaar in Algiers, ging Betsie Engels leren in Liverpool en werd ze benoemd voor Mwaziye in Tanzania. Het Swahili pikte ze snel op. Enkele maanden later kwam ze er pas achter dat haar vader was overleden, de post ging toen nog niet zo snel.

In Mwaziye kreeg Betsie de opdracht: 'Kijk rond en zie wat je kan doen'. Gewend als ze was aan het boerenleven, wist ze al snel van aanpakken. Ze begon een zuivelbedrijfje en maakte kaas en boter. Na een jaar of vijf, werd ze benoemd voor Sumbawanga, een veel grotere plaats. Hier zette Betsie o.a. een naaicursus op, waar vrouwen uit heel de omgeving op afkwamen. Na weer vijf jaar, kreeg ze een benoeming voor Chala. Dit duurde maar kort, waarna ze terecht kwam in Tabora, een grote stad. Ook hier organiseerde ze weer succesvolle naaigroepen voor vrouwen en kon ze met haar net verworven rijbewijs veel huisbezoeken doen, waar ze vrouwen bijstond met praktische en spirituele hulp.

In 1984 verhuisde Zuster Betsie naar Mwanga, een nieuwe missiepost, waar nog van alles moest worden opgezet. Ze begon met huisbezoeken en gaf ook catechese aan vrouwen in de kerk. Het werk was hier niet gemakkelijk en ook in de gemeente liep het niet echt goed. Uiteindelijk ging ze op verlof naar Nederland en bleek zodanig oververmoeid te zijn, dat ze moest uitrusten in klooster Beukenhorst in Biezenmortel. Eenmaal weer wat opgeknapt, ging ze werken in de keuken in Sterksel, waar bejaarde Witte Zusters woonden. Ook leerde ze hier boekhouden.

Op haar 58e werd Betsie uitgenodigd om weer naar Tanzania te gaan. Dit liet ze zich geen 2x zeggen! Ze vertrok naar Itumba om hier pastoraal werk te doen, ze ging voor in vieringen en ging op huisbezoek, deed veel in en om het huis en assisteerde de Witte Paters bij duiveluitdrijvingen. Na twee jaar werd de post overgedragen aan Afrikaanse zusters en keerde Betsie terug naar de gemeente waar ze eerder was geweest, nl in Mwanga. Hier werkte ze tot 2000, waarna ze definitief terugkeerde naar Nederland, na bijna 40 jaar Afrika.